

Want indien het bedekt is, onder bedekking ligt, dan is dat alleen het geval bij hen, die verloren gaan.

En hoe komt dat?

Is de oorzaak daarvan te zoeken bij het evangelie zelf?

Volstrekt niet.

Het is de god dezer eeuw, die hun verstand heeft verblind.

Het evangelie der heerlijkheid van Christus gaat altijd door met licht uit te stralen.

Maar zij als ongeloovigen met hun blinde oogen zien het niet.

Niet het evangelie is duister, maar zij.

Deze tekst is voor de leer van de duidelijkheid der Schrift van het hoogste belang.

Want al handelt Paulus hier over het gesproken en niet over het geschreven woord, het behoort niet te worden herhaald, dat dit voor de zaak zelf geen verschil maakt.

Wanneer er dus in betrekking tot de Schrift duisterheid bestaat, zoo is die niet te zoeken in de Schrift, want die blijft een licht, dat niet kan worden gedooft, omdat de heerlijkheid van Christus erin uitschijnt, maar dan bestaat die alleen aan den kant van den mensch, zijn verstand is door ongelof niet in staat het licht te aanschouwen.

Wie dit vasthoudt, zal de kwesties, welke er bij de leer van de duidelijkheid der Schrift rijzen, zuiver stellen.

Er zij nog op gewezen, dat in al deze teksten van een intermediair, van een persoon of macht of middel, welke tusschen de Schrift en ons zou instaan om haar helder en tot een licht te maken, in het minst geen sprake is.

Krasser kon dit wel niet worden voorgesteld dan door Mozes, toen hij sprak, dat het woord, in het wetboek opgeteekend zeer dichtbij was, in den mond en in het hart van hen, die het lezen en hoorden. En hij zeide dit niet tot priesters en levieten, maar tot geheel Israël, ook tot den eenvoudigen man.

Niet door tusschenkomst van iemand anders, maar van zichzelf was het Woord Gods voor den dichter een lamp voor zijn voet en een licht op zijn pad.

Niet zij, die de geboden aan Israël voorhouden zijn zuiver, maar het gebod zelf is zuiver en verlicht daarom de oogen.

Het profetische woord wordt niet eerst een licht door de kennis van de Oostersche kultuur of door welke wetenschap ook. De verstrooiden, aan wie Petrus schreef, stonden waarlijk niet zoo heel dicht bij het kultuurmilieu, waarin het Oude Testament was ontstaan. De hellenistische kultuur, waarin zij zich zagen geplaatst, had ondanks de voorliefde welke daarin voor het oude Oosten werd betoond een geheel andere geaardheid en was uit een gansch verschillende wortel gegroeid. Het is in dit verband wel opmerkelijk, dat het Nieuwe Testament geen moeite doet om Oud-Oostersche gebruiken toe te lichten en in het Semitische kultuurmilieu de Japhetieten en Chamieten binnen te leiden. Het was voor de helderheid van de Schrift blijkbaar niet noodig. Want ook zonder dat noemt Petrus het geschreven woord der profetie een licht. En hij richt zich daarbij niet tot de ambtsdragers der kerken, maar tot de gemeente zelf, wanneer hij zegt, dat zij wel doen, wanneer zij daarop acht geven.

Op grond van de Schrift mag alzoo worden vastgesteld:

1o. de Schrift is in zichzelf helder. Zij is een licht.

2o. wanneer er rond de Schrift duisterheid heerscht, dan is dat uitsluitend te wijten aan het menschelek verstand.

3o. de helderheid der Schrift is rechtstreeks door de geloovigen te aanschouwen. Zij hebben in deze geen enkel intermediair noch van de kerk noch van de wetenschap van noode.

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Hopen op het Woord.

... en ik hoop op Zijn Woord.
Israël hope nu op den Heere.

Psalm 130:5, 7.

Bedreef de dichter van den 130sten psalm soms afgoderij?

Hij schaaft er zich niet voor te beken: ik hoop op Zijn Woord.

Dat stond voor hem klaarblijkelijk gelijk met hopen op den Heere.

En niet alleen voor hem. Maar ook — om nog iemand te noemen voor den dichter van den 119den psalm. Hij pleit: „Gedenk aan het woord, tot Uw knecht gesproken, waarop Gij mij hebt doen hopen” (vs. 49). De godvreezenden zullen zich met hem verblijden: „omdat ik op Uw woord gehoopt heb” (vs. 74). Hij verzekert het telkens weer voor Gods aangezicht: „Op Uw woord heb ik gehoopt” (vs. 81, 114, 147).

Gij kunt niet anders op den Heere hopen dan door op Zijn Woord te hopen.

Want slechts door het Woord kunt gij Hem kennen, weet gij, wat gij van Hem verwachten moogt.

Als gij het Woord, ook dat wat door de Schrift tot u komt, van den Heere losmaakt, als gij de Schrift op zichzelf beschouwt en het zelfstandigheid naast en tegenover God toekent, houdt gij een onbekenden God over.

En wat hebt gij van een onbekenden God te hopen, mijn ziel?

Het klinkt zoo verleidelijk, dat gij alleen moogt steunen op de persoonlijkheid Gods, op den persoon van Christus.

Het schijnt zoo diep religieus te zijn, wanneer gij uw vertrouwen afrekt van een boek, al bevat het ook Goddelijke waarheden.

Maar God zonder de Schrift is voor u een God, die zwijgt.

God zonder de Schrift is een God, die zijn aangezicht voor u verbergt.

En geldt het voor het heden niet evenzeer als voor het verleden: toen Gij, o Heere, Uw aangezicht voor mij verbergtet, werd ik verschrikt?

Het is een verschrikkelijke God, de God, die, zij het ook in de gedachten van Zijn Woord in den vorm, welke voor u, die in het tijdelijke leeft, zoo geheel is geeigend, is ontdaan.

Een God, van wien gij alles hebt te vreezen. En niets hebt te hopen.

Maar het Woord der Schrift spreekt u van Christus, op Wiens lippen genade is uitgestort.

Het Woord der Schrift tast belofte op belofte, welke alle in Christus ja en amen zijn.

Het Woord der Schrift doet u het goede hooren, boodschapt u vrede en roept u toe: uw God is Koning.

Aan dat Woord moogt gij den Heere houden. Op dat Woord moogt gij uw toekomstverwachting bouwen.

Op dat Woord kunt gij straks, zoo gij naar dat Woord hebt geleefd, door liefde tot dat Woord werd gedreven, voor dat Woord hebt gebedd, ook sterven.

Sterven op het Woord is sterven in den Heere. Het is ontslapen in Jezus.

O, mijn ziel, waak er toch voor, dat gij nooit scheiding maakt tusschen God en Zijn Woord.

Want dan vindt uw hoop geen bodem, waarin zij ankeren kan.

Dan moet gij u wel de ellendigste van alle schepselen voelen.

Maar neen, het Woord zegt: bij den Heere is goedertierenheid en bij Hem is veel verlossing.

Blijf daarop hopen, ook als het oog uws lichaams breekt.

HEPP.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Gemis van „opening” bij voorbede.

In verband met een ervaring, die hier niet behoeft meegedeeld, doch die mij recht geeft, wat hier volgt in deze rubriek op te nemen, vraagt onze lezer T. te B., wat we hebben te oordeelen over de af en toe door christenen meegedeelde „ervaring”, dat hun de voorbede voor een of anderen bepaalden persoon geweigerd werd.

Het verschijnsel, waarop vrager doelt, is volstrekt niet zeldzaam.

Vooral in kringen als we, naar den subjectivistisch-mystieken plooi dien er de vroomheid kreeg, gewoon zijn „bevindelijk” te noemen, hoort men daar veel van.

Doch ook waar het geestelijk leven niet in deze eenzijdigheid verliep, maar onder de tucht staat van het Woord, ontbreekt het niet geheel.

In den regel noemt men het dan gemis van „opening” in het gebed.

Wat men er mee bedoelt, is de gewaarwording dat men in zijn bidden niet voort kan, dat men zijn gebed niet kwijt kan worden, dat het Gode niet welbehagelijk is, en door Hem afgewezen wordt.

Buiten de voorbeding is deze gewaarwording in het geheel niet zeldzaam, en berust ze volstrekt niet altijd op een bloot subjectief gevoel of op louter inbeelding.

Elke bidder weet van een kloppen aan de poort des Heeren, waarbij niet alleen de poort niet opengaat, maar dat zelfs niet naar binnen resoneert, dat dof en klankloos tot hem wederkeert, en dat met hem zelve buiten blijft.

Als deze gewaarwording, bij volharding in 't bidden, telkens en telkens terugkeert, blijkt ze geen

ijdel-spel van 't gevoel te zijn, maar een ervaring van werkelijkheid, waaronder de ziel van den biddende niet minder lijdt, dan de zekerheid van gebedsverhooring haar reeds onder het biddenzelve, met hemelsche vreugde vervullen kan.

De voorbeelden daarvan zijn in ons Psalmbuch niet weinige (zie o.a. Ps. 22:2 en 3).

Onbeleden zonden, afwezigheid van een oprecht voornemen tot bekeering na diepen val, twijfel aan Gods bereidwilligheid of macht om ons gebed te verhooren, strijdigheid van ons gebed met Gods geopenbaarden wil; hetzij wat aangaat de zaak zelve, waarom we bidden, 't zij wat betreft de bedoeling waarmee we haar begeeren, en nog tal van andere oorzaken, kunnen maken, dat de Heere zich afkeert van ons gebed, en dat zijn heilig misnoegen ons dat in toenemende zielsbeklemming doet gevoelen.

Als met opzicht tot het gebed uit eigen nood of behoefte, dit alles onder christenen geen tegenspraak ontmoet, is niet in te zien, waarom het niet ook zou gelden van de voorbede voor anderen. Doch dan moet daarbij, op dit tóch al schemerig terrein, met dubbele nauwgezetheid en leederheid onderscheiden.

Men moet dan bedenken, dat het gemis van opening in de voorbede, zoowel zijn oorzaak kan hebben in ons en ons bidden (vleeschelijke motieven, en zelfzuchtige bedoelingen, aanmatiging en ongeloovigheid), als in den persoon voor wien we bidden, of in zijn belang, gelijk de Heere dat ziet.

En nóg grooter omzichtigheid is geboden, als het geldt het bidden om de bekeering en zielsbehoudenis van een ander.

In het algemeen is het gebed voor des naasten zaligheid, als uiting der heilige naastenliefde, Gode natuurlijk welbehagelijk, en mag het bij een Christen niet ontbreken.

Gemis van drang tot deze voorbede is voor een geloovige een aanklacht bij God.

En hoe weinig de waarachtige liefde er daarbij aan denkt zich door de boosheid, die er bij hen aan 't licht treedt, te laten weerhouden van voor anderen te bidden, blijkt wel overtuigend uit de ontroerende voorbede onzes Heeren, bij Zijn kruisiging, voor Zijn heulen die Hem aan het hout nagelden.

Het zou niets minder dan doemwaardig Farizeïsme zijn, ook maar een oogenblik plaats te geven aan de gedachte, dat anderen te slecht konden zijn voor onze voorbede, of wij te vroom en te goed om voor hen te bidden.

Toch stelt de H. Schrift zelve aan onze voorbede voor anderen behoudenis, zoodra het bepaalde personen geldt, zekere grenzen.

Ik denk aan 't woord in 1 Joh. 5:16, dat nadrukkelijk de voorbede verbiedt voor menschen, die schuldig werden aan een zonde tot den dood, d.w.z. aan een zonde waarvan naar Gods eigen Woord geen vergeving geschonken wordt, noch in deze noch in de toekomstige eeuw. Naar uit Matth. 12:31 en 32 blijkt, behoort tot deze zonde al wat valt onder de opzettelijke en moedwillige lastering van den Heiligen Geest.

Voor iemand van wien we weten zouden, dat hij deze zonde beging, zouden we derhalve, naar Gods eigen Woord, dat regel ook voor ons biddet is, geen voorbede om vergeving en behoudenis mogen openden.

Deden we het tóch, dan zou ons bidden-zelf ons tot zonde zijn, wijl we ons daarmee stellen zouden tegenover den geopenbaarden wil onzes Gods.

Nu is het echter denkbaar, dat we zouden bidden om de behoudenis van iemand, die wel de zonde tegen den Heiligen Geest bedreef, doch van wien wij niet wisten, dat hij daaraan schuldig werd. Wij we het in onwetendheid deden, zou dan ons bidden ons wel niet als zonde worden toegerekend, maar zou het niettemin tóch ingaan tegen Gods Raad en ordinarie, en daarom geen verhooring vinden.

En dan zou het, bij aanhouden in 't gebed, ons kunnen gebeuren, dat de Heere ons, in zielsbeklemming onder ons bidden, deed gevoelen, dat er voor onze voorbede bij Hem geen plaats was.

Doch dit zou zich dan niet een enkelen keer, maar gedurig en altoos opnieuw, en dan met overweldigende zekerheid aan ons moeten opdringen, eer we het zouden mogen vaststellen.

Ook zouden we daarvoor, in den weg van biddend zelfonderzoek, wel ten volle verzekerd moeten zijn, dat we niet zelf, door eenigerlei wanverhouding tot God of tot dengene voor wien we bidden, ons de hinderpalen voor de voeten legden, die maken, dat we in ons bidden niet voort kunnen.

Eerst in dat geval zullen we plaats mogen geven aan de vrees, dat niet in iets aan onzen kant, maar dat in den wil en het oordeel Gods de oorzaak ligt van de opkeering in ons gebed.

Is dit inderdaad het geval, dan zal het ons — en dit is een toetssteen voor onze oprechtheid — hard noch hoog van gevoelen doen zijn, maar met deernis en droefheid vervullen om onzes naasten wil.

V.

F.

In de ke
Meyr. Kuyp
Spijkerboer
tweede deel
Diencke

Ook op d
artikel wijz
serie-bijdrag
ven we n
de Schrijfs
gelegenheid
Wilma ver
sproken.
der Stienek
aankondigin

Als veel
ook hier h
scherp afge
is gehouden

In het be
moeder sam
tenkant van
de schim
vader, die
gelaten, zoo
een groote
oorzaak te
zich samen
om hem te
moedige vr
het beeld

Albert go
op den vri
van den be
ger dan in
hem, stiller
sterk aan

grote gent
per gaat,
het onder
ring van ee
raakt op d
bracht en
nooit kunne
smading w
haar, als z
stem vindt
vensvreugd
lijksaanzo
mag aanva

Zoover g
verhaal ov
Hendrik. In
is en blijft
begeerd en
onhandelba
met zorg e
de schuld
zegt zijn g
de stam.

De jonge
de oorzaak
steeds een
zijn pleegv
oe komt ne
onder deze
zelf te kort
behoeft. De

hart van d
staat en bi
van Diene
daar, dat
voelend, d
wat hij t
een nieuw
Albert, die
schrijft, m
komen.

Albert s
heid. Vroe
thuis heb
Nu is de
over z'n e
een collega
naar zijn
zal het hu
thuis nu
zijn? Mila
begrijpt de
En, voor
maar het
het voorst
te nemen.

Zoover l
maakt op
aan zijn gl
vereenzaa
op zijn pe
zal zijn. J
Hendrik v
huis, wij
critiek mo
smeekt „z

De H.